

Tato stránka byla přeložena pomocí strojového překladu [Odkaz]. Strojové překlady mohou obsahovat chyby, které mohou snižovat jejich srozumitelnost a přesnost. Veřejný ochránce práv nenese žádnou odpovědnost za případné nesrovnalosti. Pokud chcete mít nejspolehlivější informace a právní jistotu, podívejte se na původní znění v angličtině (odkaz viz výše). Více informací naleznete v naší [politice týkající se jazyků a překladů](#) [Odkaz].

Rozhodnutí evropského veřejného ochránce práv o stížnosti 495/2003/ELB na Evropskou komisi

Rozhodnutí

Případ 495/2003/ELB - Otevřeno dne 27/03/2003 - Rozhodnutí ze dne 13/12/2006

Stěžovatelé byli manželé, kteří oba pracovali jako vyslaní národní odborníci v Komisi. Jejich stížnost se týkala nároku manželky na přídavky. Komise jí přiznala snížené denní příspěvky, protože jejím domnělým bydlištěm bylo místo přidělení (Brusel). Podle stěžovatelů se místo jejího přijetí nacházelo v Paříži, a v důsledku toho měla pobírat příspěvky na pobyt v plné výši.

Komise ve svém stanovisku vysvětlila, že v souladu s článkem 20 rozhodnutí Komise ze dne 30. dubna 2002, který upravuje takové přídavky, je hlavním bydlištěm manžela Brusel. Místem domnělého bydliště manželky byl tedy také Brusel a manželka měla nárok pouze na snížené příspěvky.

Po porovnání francouzského a anglického znění rozhodnutí Komise veřejná ochránkyně práv navrhla smírné řešení. Navrhla, aby Komise zvážila vyplacení manželce i) denních příspěvků v plné výši, na které měla podle francouzského znění článku 17 podle všeho nárok, a ii) dodatečného paušálního příspěvku, na který měla podle anglického i francouzského znění článku 18 podle všeho nárok.

Komise tento návrh zamítla. Měl za to, že záměrem autora rozhodnutí bylo vyloučit vyplacení příspěvku s vyšší sazbou, pokud byl znalec vyslán do místa, kde již byl usazen jeho manžel či manželka. Komise připustila, že ve francouzském znění rozhodnutí došlo k chybě v překladu, ale měla za to, že taková chyba nemůže založit právní nárok a nepředstavuje případ nesprávného úředního postupu.

V únoru 2004 přijala Komise nové rozhodnutí, které pozměnilo francouzské i anglické znění tak, aby naplnilo to, co tvrdila, že měla v úmyslu v rozhodnutí z roku 2002.

V prosinci 2005 zaslal veřejný ochránce práv příslušnému komisaři dopis, v němž požádal o

jeho osobní zapojení do hledání uspokojivého výsledku stížnosti a uvedl, že by to mohlo mít podobu platby *ex gratia* stěžovatelům. Komisař ve své odpovědi zastával názor, že Komise správně vyložila platná pravidla, a návrh veřejného ochránce práv zamítl.

Veřejná ochránkyně práv měla za to, že Komise jednala nespravedlivě, když se stěžovateli v podstatě zacházela tak, jako by k příslušnému datu bylo v platnosti spíše nové rozhodnutí než dřívější rozhodnutí. Jednalo se o případ nesprávného úředního postupu a veřejný ochránce práv učinil kritickou poznámku. Kromě toho vyjádřil politování nad tím, že Komise nevyužila příležitosti, aby prokázala svůj závazek dodržovat zásady řádné správy. Veřejný ochránce práv oznámil svůj záměr společně s odpovědným komisařem prozkoumat, jak nejlépe podpořit kulturu služeb na příslušném generálním ředitelství.

Štrasburk 13. prosince 2006

Vážená paní P. a pane D.,

Dne 6. března 2003 jste podal stížnost evropskému veřejnému ochránci práv proti Komisi týkající se místa předpokládaného bydliště paní P. jako vyslaného národního odborníka v souladu s rozhodnutím Komise K(2002)1559 ze dne 30. dubna 2002.

Dne 27. března 2003 jsem předal stížnost předsedovi Komise. Komise zaslala své stanovisko dne 30. června 2003. Předal jsem Vám ji s výzvou k vyjádření, kterou jste zaslal dne 10. září 2003. Dne 20. listopadu 2003 jsem si od Komise vyžádal další informace. Komise zaslala své doplňující připomínky dne 19. prosince 2003. Předal jsem Vám je s výzvou k vyjádření, kterou jste zaslal dne 24. února 2004 a 16. března 2004.

Dne 26. října 2004 jsem písemně požádal předsedu Komise o smírné řešení Vaší stížnosti. Komise zaslala svou odpověď dne 6. ledna 2005. Předal jsem Vám ji s výzvou k vyjádření připomínek, kterou jste zaslal dne 21. února 2005.

Dne 24. května 2005 jsem si od Komise vyžádal další informace a téhož dne jsem Vás o tom informoval. Komise na mou žádost odpověděla dne 8. července 2005. Předal jsem Vám odpověď Komise a vyzval Vás k vyjádření připomínek, které jste zaslal dne 18. srpna 2005.

Dne 15. prosince 2005 jsem napsal komisaři Kallasovi o vaší stížnosti. Odpověď komisaře Kallase byla obdržena dne 5. dubna 2006. Vyzval jsem Vás, abyste se k této odpovědi vyjádřil, což jste učinil dne 22. června 2006.

Kontaktovali jste mé služby telefonicky v následujících termínech: června 2003, 23. července 2003, 4. listopadu 2003, 15. března 2004, 18. června 2004, 24. ledna 2005, 10. května 2005, 15. července 2005, 15. listopadu 2005 a 24. května 2006.

Ve dnech 29. července 2004, 5. října 2004 a 13. února 2006 jsem Vám zaslal informace o vyřizování Vaší stížnosti.

Píši vám nyní, abych vás informoval o výsledcích provedených šetření.

Stížnost

Podle stěžovatelů jsou relevantní skutečnosti shrnuty takto:

Stěžovatelé jsou manželé a oba pracují jako vyslaní národní odborníci (dále jen „VNO“) na generálním ředitelství Komise pro energetiku a dopravu (dále jen „GŘ pro energetiku a dopravu“), pan D. od června 2002 a paní P. od července 2002. Před svým vysláním pracovali na francouzském ministerstvu infrastruktury, dopravy a bydlení v Paříži. Dne 30. července 2002 Komise informovala paní P., že v souladu s rozhodnutím Komise K(2002)1559 ze dne 30. dubna 2002 o pravidlech pro národní odborníky vyslané ke Komisi obdrží pouze 25 % denních příspěvků, protože její bydliště je v Bruselu, neboť její manžel již v Bruselu žije. Její manžel pobírá příspěvky na pobyt v plné výši a místem jeho předpokládaného bydliště je Paříž.

Stěžovatelé se několikrát obrátili na Komisi s žádostí o vysvětlení. Komise založila své rozhodnutí na čl. 20 odst. 3 písm. b) rozhodnutí K(2002)1559, v němž *se uvádí (s citací anglického znění), že „[p]ředpokládaným bydlištěm je místo přidělení (...), pokud je v době žádosti Komise o přidělení místem přidělení hlavní bydliště manžela nebo manželky národního odborníka nebo některého z jeho nezaopatřených dětí.“*

Ve francouzském znění rozhodnutí stanoví čl. 17 odst. 1 výši denních příspěvků podle vzdálenosti mezi místem náboru a místem vyslání, a nikoli podle vzdálenosti mezi místem předpokládaného bydliště a místem vyslání (1). Vzhledem k tomu, že paní P. v době žádosti Komise o přidělení pracovala v Paříži, měla by tedy obdržet příspěvky na pobyt v plné výši v souladu s rozhodnutím, které jí bylo v té době předáno.

Podle stěžovatelů bylo nesprávné ignorovat pojem místa náboru nebo jej ztotožnit s místem předpokládaného bydliště. Rozhodnutí Komise týkající se paní P. nebylo v souladu s rozhodnutím Komise K(2002)1559 ze dne 30. dubna 2002.

Ustanovení čl. 20 odst. 3 písm. b) se nevztahovalo na nesezdané páry ani na národního odborníka, jehož manžel či manželka přijede do Bruselu po žádosti o přidělení. Kromě toho se vztahovala pouze na manžela, který byl vyslán jako poslední, a nevedla k rovnému snížení pro oba manžele. A konečně, manželství neznamenal společné řízení. Náklady na expatriaci obou stěžovatelů by neměly být hrazeny z příspěvků pouze jednoho z manželů.

Stěžovatelé rovněž vyjádřili politování nad chováním Komise, která jim neposkytla podrobné odpovědi.

Stručně řečeno, stěžovatelé tvrdili, že Komise nedodržela své rozhodnutí ze dne 30. dubna 2002, zejména článek 17, a že vzhledem k tomu, že místem přijetí paní P. byla Paříž, měla by pobírat příspěvky na pobyt v plné výši. Kromě toho tvrdily, že rozhodnutí Komise ze dne 30. dubna 2002 diskriminovalo manželské páry.

Dotaz

Stanovisko Komise

Stanovisko Komise ke stížnosti lze shrnout takto:

Ustanovení čl. 17 odst. 1 rozhodnutí Komise ze dne 30. dubna 2002 stanoví výši denních příspěvků podle vzdálenosti mezi místem předpokládaného bydliště a místem přidělení. Pokud je toto bydliště vzdáleno méně než 150 km od místa přidělení, snižuje se na 25 % plných příspěvků.

V čl. 20 odst. 1 se uvádí, že „[p]ro účely těchto pravidel je místem domnělého bydliště místo, kde národní odborník vykonával své povinnosti pro zaměstnavatele bezprostředně před vysláním.“

V čl. 20 odst. 3 písm. b) téhož rozhodnutí se však jasně uvádí, že „[p]ředpokládaným bydlištěm je místo přidělení, pokud je místem přidělení hlavní bydliště manžela nebo manželky národního odborníka nebo některého z jeho nezaopatřených dětí.“ V důsledku toho má národní odborník při shodném místě bydliště a místě přidělení nárok pouze na snížené příspěvky.

Podle Komise tato pravidla neznevýhodňovala manželské páry. Ve skutečnosti se analogicky vztahovaly na všechna formalizovaná partnerství, která byla jako taková uznána příslušnými vnitrostátními právními předpisy státu, k němuž národní odborník náležel.

Příspěvky na pobyt jsou určeny k pokrytí životních nákladů v místě vyslání (založení, bydlení, veřejné služby atd.). Komise se domnívala, že v případě manželského páru byly téměř všechny tyto výdaje pokryty plnými příspěvky poskytovanými jednomu ze dvou dotčených manželů, kteří již mají bydliště v místě přidělení, a příspěvek na pobyt ve výši 25 % je proto pro druhého manžela plně odůvodněný.

To byl přesně případ stěžovatelů, kteří opakovaně obdrželi úplné informace a úplná vysvětlení o tom, jak se rozhodnutí Komise vztahuje na jejich osobní situaci.

Připomínky stěžovatelů

Stěžovatelé ve svých připomínkách shrnuli následující body:

Na rozdíl od toho, co uvedla Komise ve svém stanovisku, čl. 17 odst. 1 rozhodnutí ze dne 30. dubna 2002 stanoví výši denních příspěvků v závislosti na vzdálenosti mezi místem přijetí a místem přidělení. Paní P. byla naverbována v Paříži, kde pracovala. Stěžovatelé se domnívali, že není správné ignorovat pojem místa nábory nebo jej ztotožňovat s místem předpokládaného bydliště.

Podle stěžovatelů bylo toto ustanovení, které se vztahovalo pouze na manželské páry, diskriminační. Týká se vyslaných národních odborníků, jejichž manželé již v době podání žádosti o přidělení žijí v Bruselu, a nikoli těch, kteří se po podání žádosti o přidělení připojili ke svému manželovi či manželce. Hospodářská situace páru je v obou případech totožná. Středem zájmu obou stěžovatelů je Francie, a nikoli Brusel, kde pracují pouze dočasně. Stěžovatelé poukázali na paralelu s příspěvkem za práci v zahraničí, který pobírají úředníci a zaměstnanci

Evropské komise. Tento příspěvek se poskytuje bez ohledu na situaci manžela/manželky. Toto ustanovení se dále nevztahuje na národní odborníky, kteří již pracují na velvyslanectvích a stálých zastoupeních v Bruselu. Pobírají dávky v plné výši bez ohledu na situaci svého manžela/manželky.

Práva uzavřít sňatek a založit rodinu jsou základními právy, která jsou obsažena v Listině základních práv. Výkon těchto práv by neměl vést k finanční sankci pro jednoho z manželů. Výdaje spojené s vysláním by neměly být hrazeny pouze z příspěvků manžela/manželky, který/ktará byl/a přijat/a za stejných podmínek.

Smlouva o založení Evropského společenství a Listina základních práv stanoví zásadu rovného zacházení.

Podle článku 18 rozhodnutí ze dne 30. dubna 2002 jsou denní příspěvky součástí platu. Má se za to, že paní P. spadá do kategorie A, ale její celkový plat je podstatně nižší než nejnižší plat v kategorii A. Dne 7. října 2002 požádali stěžovatelé o vyrovnání tohoto rozdílu, který rovněž vyplývá z pojmu "místo *náboru*". Neobdrželi žádnou odpověď.

Další šetření

Po pečlivém zvážení stanoviska Komise a připomínek stěžovatelů se ukázalo, že jsou nezbytná další šetření. Veřejný ochránce práv požádal Komisi, aby jej informovala, zda se ustanovení rozhodnutí Komise ze dne 30. dubna 2002, zejména čl. 20 odst. 3 písm. b), vztahují na tyto případy:

- nesezdané páry, z nichž oba jsou vyslanými národními odborníky;
- vyslaní národní odborníci, jejichž manželé žijí v Bruselu až po podání žádosti o přidělení;
- Národní odborníci přijatí na velvyslanectvích nebo stálých zastoupeních v Bruselu.

Další odpověď Komise

Další odpověď Komise lze shrnout takto:

Ustanovení rozhodnutí Komise ze dne 30. dubna 2002, zejména čl. 20 odst. 3 písm. b), se rovněž vztahují na všechny nesezdané páry, pokud je jejich partnerství jako takové uznáno příslušnými vnitrostátními právními předpisy státu, k němuž národní odborník náleží.

Ustanovení rozhodnutí Komise se mohou vztahovat pouze na vyslané národní odborníky vyslané k útvarům Komise. Je-li manžel/manželka přijíždějící do Bruselu národním odborníkem, vztahují se ustanovení na tuto osobu. Není-li manžel, který přijede žít do Bruselu, národním odborníkem, ustanovení se na něj zjevně nemohou vztahovat.

Rozhodnutí Komise z uplatňování tohoto pravidla výslovně vylučuje vyslané národní odborníky přijaté na velvyslanectvích nebo stálých zastoupeních v Bruselu.

Stěžovatelé uvedli, že příspěvky vyplácené Komisí byly součástí platu. To není pravda, pokud jde o vyslané národní odborníky. Článek 1 odst. 2 pravidel použitelných na PNO jasně stanoví: „Osoby, na které se vztahují tato pravidla, zůstávají ve službě svého zaměstnavatele po celou dobu vyslání a jsou tímto zaměstnavatelem nadále placeny.“ V důsledku toho neexistuje mezi Komisí a národními odborníky žádný smluvní vztah. Výplata denních příspěvků dohodnutá mezi

Komisi a zaměstnavatelem národního odborníka je určena k pokrytí životních nákladů v místě vyslání.

Kromě toho stěžovatelé uvedli, že dne 7. října 2002 požádali o použití článku 18 rozhodnutí Komise o PNO týkajícího se dodatečného paušálního příspěvku a že této žádosti nebylo vyhověno. Dne 10. prosince 2002 byla paní P. zaslána záporná odpověď. Článek 18 odst. 1 pravidel použitelných na PNO totiž stanoví, že: „Pokud je místo přijetí vyslaného národního odborníka vzdáleno nejvýše 150 km od místa vyslání, obdrží případně dodatečný paušální příspěvek rovnající se rozdílu mezi hrubým ročním platem (bez rodinných přídatků) vypláceným jeho zaměstnavatelem a denními příspěvky vyplácenými Komisí a základním platem vypláceným úředníkovi v platové třídě A8 nebo B5 platového stupně 1 v závislosti na kategorii, do které je zařazen.“

Paní P. byla přidělena na základě čl. 20 odst. 3 písm. b), který stanoví, že vzhledem k tomu, že místo domnělého bydliště a místo přidělení jsou totožné, má národní odborník nárok pouze na snížené příspěvky. V důsledku toho se vyloučení stanovené v čl. 18 odst. 1 prvním řádku plně vztahuje na případ paní P., která nemá nárok na dodatečný paušální příspěvek.

Další připomínky stěžovatelů

Paní P. odpověděla na výzvu veřejného ochránce práv k předložení připomínek, která byla zaslána stěžovatelům. Ve svých dalších připomínkách stěžovatelé shrnují následující body:

Zprv, snížení denních příspěvků je diskriminační. Ve stanovisku Komise se uznává, že snížení denních příspěvků se nevztahovalo na všechny páry stejným způsobem:

- vyslání národní odborníci zaměstnaní na velvyslanectvích nebo stálých zastoupeních v Bruselu pobírají příspěvek na pobyt v plné výši bez ohledu na situaci svého manžela či manželky;
- Vyslání národní odborníci obdrží příspěvek v plné výši, pokud jejich manžel či manželka přijede do Bruselu po podání žádosti o přidělení, a nikoli dříve, jak je tomu v případě stěžovatelů;
- pokud jde o nesezdané páry, snížení příspěvku, pokud je partnerství uznáno členským státem národního odborníka, se nejeví jako rovnostářské.

Kromě toho stěžovatelé nechápali, proč by ustanovení rozhodnutí mohla na jedné straně omezit úkoly, práva a povinnosti PNO z důvodu jejich vazby na jejich vnitrostátní správu (která zůstává jejich zaměstnavatelem) a na druhé straně snížit denní příspěvky z důvodu rodinného stavu PNO a proto, že se domnívali, že středem zájmu je místo přidělení. Profesní a rodinné zájmy paní P. jsou ve Francii navzdory jejímu rodinnému stavu; je pojištěna ve francouzském systému sociálního zabezpečení, platí daně a vlastní majetek ve Francii. A konečně, žádné podobné ustanovení ve služebním řádu Evropských společenství neexistuje. Příspěvek za práci v zahraničí se přiznává úředníkům bez ohledu na jejich rodinný stav.

Zadruhé, některá ustanovení rozhodnutí Komise nejsou v souladu se zásadou rovného zacházení. V rozporu s tvrzením Komise jsou denní příspěvky součástí platu, protože podle článku 18 výše uvedeného rozhodnutí mohou někteří národní odborníci obdržet doplňkový příspěvek z důvodu nízké úrovně svého vnitrostátního platu. Celková mzda (francouzský plat

plus denní příspěvky), kterou paní P. pobírá, se rovná mzdě úředníka kategorie C. Tento doplňkový příspěvek se na ni nevztahuje, protože je vdaná. Kromě toho v případě stěžovatelů představuje snížení denních příspěvků ztrátu ve výši 100 000 EUR. Tato částka se nezdá být úměrná úsporám nákladů na pobyt dosaženým stěžovateli, protože jsou manželé. Stěžovatelé se domnívali, že je obtížné vysvětlit, proč národní odborník pobíral příspěvky na pobyt v plné výši, které měly pokrýt jeho výdaje na pobyt, zatímco jiný národní odborník ve stejné situaci pobíral pouze 25 % příspěvků.

Zatřetí, podle stěžovatelů se Komise v případě paní P. rozhodla určit místo nábory s místem předpokládaného bydliště. Komise se nevyjádřila k rozdílu mezi francouzským a anglickým zněním rozhodnutí K(2002) 1559 ze dne 30. dubna 2002. Paní P. nikdy neobdržela dodatečný měsíční příspěvek stanovený v čl. 17 odst. 1 rozhodnutí Komise.

Ustanovení rozhodnutí Komise jsou v rozporu se zásadou rovných příležitostí. Vzhledem k tomu, že je paní P. vdaná, její osobní situace by měla být stejná jako situace jejího manžela, který by mohl dočasně pracovat na jiném místě.

Stěžovatelé zaslali veřejnému ochránci práv revidované francouzské znění rozhodnutí Komise ze dne 27. února 2004 (2), v němž se výraz "místo *přijetí*" nahrazuje výrazem "místo *bydliště*".

Úsilí ombudsmana dosáhnout přátelského řešení

Po pečlivém zvážení stanovisek Komise a připomínek stěžovatelů se veřejná ochránkyně práv nedomnívala, že Komise dostatečně reagovala na tvrzení a tvrzení stěžovatelů.

Návrh smírného řešení

V souladu s čl. 3 odst. 5 svého statutu proto veřejný ochránce práv písemně požádal předsedu Komise, aby navrhl smírné řešení.

Evropský veřejný ochránce práv navrhl, aby Komise zvážila zaplacení paní P.:

- denních příspěvků v plné výši, na které měla podle francouzského znění článku 17 podle všeho nárok, a
- dodatečný paušální příspěvek, na který měla podle anglického i francouzského znění článku 18 podle všeho nárok.

Navrhl rovněž, aby odpověď Komise na návrh zohlednila otázku dodatečného měsíčního příspěvku podle čl. 17 odst. 1.

Tento návrh vycházel z těchto předběžných závěrů:

1. Veřejný ochránce práv poznamenal, že výklad rozhodnutí K(2002)1559 provedený Komisí se zdá být takový, že nároky definované v člancích 17 (denní příspěvky a dodatečné měsíční příspěvky) a 18 (dodatečný paušální příspěvek) byly omezeny ustanoveními článku 20 týkajícími se místa bydliště.

2. Veřejný ochránce práv pečlivě analyzoval francouzské a anglické znění rozhodnutí Komise K(2002)1559 a konstatoval, že mezi nimi existují rozdíly.

Rozhodnutí Komise ze dne 30. dubna 2002 (K(2002)1559) uvádí:

Články

Anglická verze

Francouzská verze

Kapitola III – Příspěvky a výdaje

Chapitre III - indemnités et dépenses Systémové požadavky

Článek 17

Příspěvky na pobyt 1. Národní odborník má po celou dobu vyslání nárok na denní příspěvek. Pokud je vzdálenost mezi místem předpokládaného bydliště a místem vyslání 150 km nebo méně, činí denní příspěvek 26,25 EUR; je-li vzdálenost větší než 150 km, činí denní příspěvek 105 EUR. Pokud národní odborník neobdržel náklady na stěhování z žádného zdroje, vyplácí se dodatečný měsíční příspěvek, jak je uvedeno v následující tabulce:

Indemnités de séjour 1. (Odškodnění) Přidat štítky pro "L'END a droit, pour la durée de son détachement, à une indemnité de séjour journalière". Si la distance entre le lieu de recrutement et le lieu de détachement est égale ou inférieure à 150 km, l'indemnité est de 26,25 EUR. Elle est de 105 eur si cette vzdálenost est supérieure à 150 km. Si l'END n'a bénéficié d'aucun remboursement de ses frais de déménagement, une indemnité supplémentaire est accordée conformément au tableau ci-dessous:

Vzdálenost mezi místem náboru a místem vyslání (km)

Částka v EUR

Vzdálenost entre le lieu de recrutement et le lieu de détachement (km)

Montant en euros

0-150

0

0-150

8

0

> 150

67.5

> 150

67.5

(...)

(...)

Článek 18

Dodatečný paušální příspěvek 1. S výjimkou případů, kdy je místo přijetí vyslaného národního odborníka vzdáleno nejvýše 150 km od místa vyslání, obdrží tento odborník případně dodatečný paušální příspěvek rovnající se rozdílu mezi hrubým ročním platem (bez rodinných přídatků) vypláceným jeho zaměstnavatelem a denními příspěvky vyplácenými Komisí a základním platem vypláceným úředníkovi v platové třídě A8 nebo B5 platového stupně 1 v závislosti na kategorii, do které je zařazen. (...)

Indemnité forfaitaire supplémentaire 1. Odškodnění A moins que le lieu de recrutement de l'expert national détaché ne se trouve à une distance égale ou inférieure à 150 km du lieu de détachement, l'END perçoit, le cas échéant, une indemnité forfaitaire supplémentaire égale à la différence entre le salaire annuel brut versé par son employeur (moins les allocations familiales), majoré de l'indemnité de séjour versée par la Commission, et la rémunération de base d'un fonctionnaire de grade A8 ou B5, échelon 1, selon la catégorie à laquelle l'END est assimilé. (...)

Článek 20

Místo bydliště 1. Pro účely těchto pravidel se místem předpokládaného bydliště rozumí místo, kde národní odborník vykonával své povinnosti pro zaměstnavatele bezprostředně před vysláním. Místem přidělení je místo, kde se nachází útvar Komise, k němuž je národní odborník přidělen. Obě místa jsou uvedena ve výměně dopisů uvedené v čl. 1 odst. 5. 2. (...) 3. Za bydliště se považuje místo přidělení: a) (...) b) pokud je v době žádosti Komise o přidělení místem přidělení hlavní bydliště manžela nebo manželky národního odborníka nebo některého z jeho nezaopatřených dětí. (...)

Lieu de résidence 1. Aux fins du présent régime, est considéré comme lieu de résidence, le lieu où l'END exerçait ses fonctions pour son employeur immédiatement avant son détachement. Le lieu d'affectation est le lieu où est situé le service de la Commission auquel l'END est affecté.

Ces lieux sont mentionnés dans l'échange de lettres visé à l'article 1, paragraphe 5. 2. (...) 3. Le lieu de résidence est censé être le lieu de détachement a) (...) b) si, au moment de la demande de détachement de la Commission, le lieu de détachement est le lieu de résidence principal du conjoint ou de l'enfant (des enfants) que l'END a à sa charge. (...)

V anglickém znění článek 20 rozhodnutí stanoví, že za určitých vymezených okolností „se za domnělé bydliště považuje místo přidělení“.

Pokud jde o anglické znění, zdá se, že článek 20 skutečně omezuje nárok na denní příspěvky, který článek 17 definuje z hlediska vzdálenosti mezi "místem domnělého bydliště" a "místem vyslání". Neomezuje však dodatečný měsíční příspěvek.

Francouzské znění článku 17 však definuje nároky z hlediska vzdálenosti mezi místem náboru („*lieu de recrutement*“ ve francouzském znění) a místem vyslání. Zdá se tedy, že článek 20 není formulován způsobem, který by mohl omezit nároky podle článku 17.

3. Veřejná ochránkyně práv rovněž konstatovala, že jak francouzské, tak anglické znění článku 18 definují nárok podle uvedeného článku z hlediska vzdálenosti mezi místem náboru a místem vyslání. Veřejný ochránce práv se proto nedomníval, že článek 20 byl formulován způsobem, který by byl vhodný k omezení nároku podle článku 18, ať už v anglickém nebo francouzském znění.

4. Veřejný ochránce práv rovněž pečlivě analyzoval rozhodnutí Komise K(2004)577 ze dne 27. února 2004, kterým se mění rozhodnutí Komise K(2002)1559. Veřejná ochránkyně práv konstatovala, že nové rozhodnutí je ve francouzské a anglické verzi konzistentní a že článek 20 nového znění jasně omezuje nároky podle článku 17 i článku 18.

Rozhodnutí Komise ze dne 27. února 2004 (K(2004)577) uvádí:

Články

Anglická verze

Francouzská verze

Kapitola III – Příspěvky a výdaje

Chapitre III - indemnités et dépenses Systémové požadavky

Článek 17

Příspěvky na pobyt 1. Národní odborník má po celou dobu vyslání nárok na denní příspěvek. Je-li vzdálenost mezi místem bydliště určeným podle článku 20 a místem vyslání 150 km nebo

méně, činí denní příspěvek 27,96 EUR; je-li vzdálenost větší než 150 km, činí denní příspěvek 111,83 EUR. Pokud národní odborník neobdržel náklady na stěhování z žádného zdroje, vyplácí se dodatečný měsíční příspěvek, jak je uvedeno v následující tabulce:

Indemnités de séjour 1. (Odškodnění) Přidat štítky pro "L'END a droit, pour la durée de son détachement, à une indemnité de séjour journalière". Si la distance entre le lieu de résidence déterminé conformément à l'article 20 et le lieu de détachement est égale ou inférieure à 150 km, l'indemnité est de 27,96 EUR, si cette distance est supérieure à 150 km, elle est de 111,83 EUR. Si l'END n'a bénéficié d'aucun remboursement de ses frais de déménagement, une indemnité supplémentaire est accordée conformément au tableau ci-dessous:

Vzdálenost mezi místem bydliště a místem vyslání (km)

Částka v EUR

Vzdálenost entre le lieu de résidence et le lieu de détachement (km)

Montant en euros

0-150

0

0-150

0

> 150

71.89

> 150

71,89

(...)

(...)

Článek 18

Dodatečný paušální příspěvek S výjimkou případů, kdy je bydliště národního odborníka vzdáleno nejvýše 150 km od místa přidělení, obdrží národní odborník případně dodatečný paušální příspěvek rovnající se rozdílu mezi hrubým ročním platem po odečtení rodinných přídatků vyplácených jeho zaměstnavatelem a denních příspěvků vyplácených Komisí a

základním platem vypláceným úředníkovi v platové třídě A8 nebo B5 platového stupně 1 v závislosti na kategorii, do které je zařazen. (...)

Indemnité forfaitaire supplémentaire 1. Odškodnění A moins que le lieu de résidence de l'END ne se trouve à une distance égale ou inférieure à 150 km du lieu de détachement, l'END perçoit, le cas échéant, une indemnité forfaitaire supplémentaire égale à la différence entre le salaire annuel brut versé par son employeur (moins les allocations familiales), majoré de l'indemnité de séjour versée par la Commission, et la rémunération de base d'un fonctionnaire de grade A8 ou B5, échelon 1, selon la catégorie à laquelle l'END est assimilé. (...)

Článek 20

Místo bydliště 1. Pro účely těchto pravidel je místem bydliště místo, kde národní odborník vykonával své povinnosti pro zaměstnavatele bezprostředně před vysláním. Místem přidělení je místo, kde se nachází útvar Komise, k němuž je národní odborník přidělen. Obě místa jsou uvedena ve výměně dopisů uvedené v čl. 1 odst. 5. 2. (...) 3. Místem bydliště se rozumí místo přidělení v těchto případech: a) (...) b) pokud je v době žádosti Komise o přidělení místem přidělení hlavní bydliště manžela nebo manželky národního odborníka nebo některého z jeho nezaopatřených dětí; (...)

Lieu de résidence 1. Aux fins du présent régime, le lieu de résidence est le lieu où l'END a exercé ses fonctions pour son employeur immédiatement avant son détachement (Sídlo 1. Aux fins du présent régime, Le Lieu de résidence est le lieu où l'END a exercé ses fonctions pour son employeur immédiatement avant son détachement). Le lieu de détachement est le lieu où est situé le service de la Commission auquel l'END est affecté. Ces lieux sont mentionnés dans l'échange de lettres visé à l'article 1, paragraphe 5. 2. (...) 3. Le lieu de résidence est considéré comme étant le lieu de détachement dans les cas suivants a) (...) b) si, au moment de la demande de détachement de la Commission, le lieu de détachement est le lieu de résidence principal du conjoint ou des enfants que l'END a à sa charge. (...)

5. Zatímco veřejný ochránce práv uznal nové rozhodnutí jako důkaz toho, čeho Komise zamýšlela dosáhnout ve svém dřívějším rozhodnutí, nebyl přesvědčen, že Komise byla oprávněna vykládat dřívější rozhodnutí tak, aby bylo dosaženo tohoto záměru, pokud jde o paní P. Bylo zřejmé, že nové rozhodnutí se nemůže použít se zpětnou účinností. Veřejný ochránce práv se nedomníval, že Komise poskytla přesvědčivé vysvětlení, proč by měla být anglická verze dřívějšího rozhodnutí považována za závaznější než francouzská, pokud jde o správnou správu nároku na denní příspěvky podle článku 17. Veřejný ochránce práv se rovněž nedomníval, že Komise poskytla přesvědčivé vysvětlení, proč by měl být nárok paní P. podle článku 18 snížen zněním článku 20, který ve francouzském ani anglickém znění zřejmě nemá pro článek 18 žádný význam.

Odpověď Komise na návrh veřejné ochránkyně práv na smírné řešení

V reakci na návrh veřejné ochránkyně práv Komise uvedla tyto body:

Komise měla za to, že jednala v plném souladu se zněním a *ratio legis* pravidel použitelných na národní odborníky vyslané ke Komisi, čímž zajistila jednotné provádění pro všechny dotčené

vyslané odborníky. Měl proto za to, že tato pravidla byla použita správně.

Je-li totiž třeba čelit takové situaci, je třeba vzít v úvahu *ratio legis* dotčeného pravidla. Nejde o to, aby jedna jazyková verze byla *ispso facto* autoritativní, ani o to, co říká většina jazykových verzí. Jedná se spíše o to, která verze nebo verze správně odráží záměr autora.

Důležitým hlediskem při určování záměru autora je srovnání dotčeného ustanovení s předchozím pravidlem, aby se zjistilo, zda byla zamýšlena změna, a pokud ano, která změna. Lze se také podívat na jakékoli průvodní dokumenty, které mohou vysvětlovat, jaký byl záměr nového ustanovení. V projednávané věci se jeví, že záměrem (který byl správně vyjádřen v anglickém a německém znění) bylo vyloučit vyplacení příspěvku s vyšší sazbou, pokud byl znalec vyslán do místa, kde již byl usazen jeho manžel nebo manželka, neboť v takovém případě lze důvodně předpokládat, že skutečnost, že byl vyslán na jiné místo, nevede ke stejným nákladům jako první přestěhování člena páru na toto místo. I když má dávka formu vyššího příspěvku, a nikoli jednotné paušální platby z titulu příspěvku na zařízení, odráží omezení, které lze nalézt ve služebním řádu (a které potvrdily soudy), pokud jde o příspěvek na (opětovné) zařízení podle přílohy VII uvedeného řádu.

Chyba ve francouzském překladu původního anglického textu, která vedla k odkazu na místo náboru ve francouzské verzi rozhodnutí Komise z roku 2002, tento závěr nemění.

Je pravda, že francouzské znění čl. 17 odst. 1 používá pojem „místo *náboru*“ („*lieu de recrutement*“) namísto pojmu „místo *domnělého bydliště*“ („*lieu de résidence*“), na který podle anglického znění odkazuje článek 20 s cílem omezit nároky podle článku 17. Německé znění je však v souladu s anglickým zněním a používá výraz „místo *bydliště*“ („*Wohnort*“) jak v článku 17, tak v článku 20. Je tedy třeba dospět k závěru, že ve francouzském znění došlo k chybě v překladu a že skutečným záměrem normotvůrce bylo omezit nárok na denní příspěvky podle článku 17.

Skutečnost, že záměr nebyl správně vyjádřen ve francouzštině (zatímco v angličtině a němčině), je nešťastná a politováníhodná, ale nemůže vytvořit právní nárok. Komise se domnívá, že neexistuje ani možný případ nesprávného úředního postupu - a rozhodně ne takový, jehož řešením by mělo být pouhé přiznání práv, která autor rozhodnutí nezamýšlel přiznat - a která (právem) nebyla přiznána jiným osobám, které mohly rovněž jednat na základě francouzského znění.

Komise rovněž poukázala na to, že článek 20, který omezuje nárok podle článku 18, rovněž zmiňuje místo náboru a nepředstavuje žádné problémy s překladem. První věta čl. 20 odst. 1 odkazuje obecně na „účely *těchto pravidel*“. Nevyložení a nepoužití článku 20 v kontextu celkového rozhodnutí Komise a zejména ve vztahu k článkům 17 a 18 by zbavilo tento článek jeho celého smyslu. Tento bod zůstává pravdivý, i když se vezme v úvahu pouze francouzské znění.

Komise vyjádřila politování nad obviněním veřejného ochránce práv z nesprávného úředního postupu a nebyla schopna přijmout smírné řešení, které navrhl a které by vytvořilo dalekosáhlý

právní precedens. Každý občan, který se domnívá, že byl protiprávně zbaven nároku Komise, však může uplatnit své zákonné právo na odvolání k soudu.

Přijetím rozhodnutí K(2004)577 dne 27. února 2004 již Komise napravila nešťastnou chybu ve francouzském znění, která vedla ke stížnosti. Komise vyjádřila politování nad tím, že plný význam chyby nebyl do doby, než se tento případ objevil, realizován.

Připomínky stěžovatelů k odpovědi Komise

Připomínky stěžovatelů (3) lze shrnout takto:

Za prvé, stěžovatelé veřejnému ochránci práv poděkovali za jeho návrh na smírné řešení. Na své stížnosti setrvaly a předložily následující připomínky.

Podle nich se odkaz Komise na zásadu *ratio legis* jeví jako nesprávný a použití této zásady zřejmě odůvodňuje všechna správní zneužití. Je pochopitelné odkazovat na tuto zásadu, pokud je znění textu matoucí. V tomto případě soudce hledá ducha zákona nebo záměr autora. V projednávané věci sám autor odkazuje na zásadu *ratio legis* pro text, který je jasný a nepředstavuje výkladové obtíže. Stěžovatelé požádali pouze o použití textu, který byl sdělen paní P., když dorazila do Komise, a který spojuje denní příspěvky se vzdáleností mezi místem nábory a místem vyslání. Ve své replice Komise odůvodňuje správní praxi směřující k popření textu a opovržení tím, co je napsáno. To vede ke svévoli. Pokud správní rozhodnutí přiznává právo bez nejednoznačnosti, jeví se jako zneužívající toto právo odejmout, protože rozhodnutí neodráží nebo již neodráží úmysl autora.

Další šetření

Po pečlivém zvážení odpovědi Komise na návrh smírného řešení se ukázalo, že jsou nutná další šetření. Veřejný ochránce práv nebyl schopen určit část odpovědi Komise, která odpověděla na jeho žádost o zohlednění otázky dodatečného měsíčního příspěvku podle čl. 17 odst. 1. Požádal proto Komisi, aby objasnila svůj postoj k této otázce.

Další odpověď Komise

Ve své další odpovědi Komise uvedla následující:

Komise měla za to, že v projednávané věci bylo podle čl. 20 odst. 3 písm. b) rozhodnutí Komise místo domnělého bydliště a místo přidělení pí P. považováno za stejné, a proto měl PNO nárok pouze na snížený příspěvek. V takovém případě čl. 17 odst. 1 rozhodnutí Komise K(2004) 577 ve znění rozhodnutí Komise ze dne 22. března 2005 (4) stanoví, že „[p]okud je vzdálenost mezi místem bydliště určeným podle článku 20 a místem vyslání nejvýše 150 km, činí denní příspěvek 28,16 EUR (...)“.

Článek 17 druhý pododstavec zní takto: „Pokud národní odborník neobdržel náklady na stěhování z žádného zdroje, vyplácí se dodatečný měsíční příspěvek, jak je uvedeno v následující tabulce: (...)“. Dodatečný měsíční příspěvek poskytnutý stěžovateli je uveden v prvním řádku výše uvedené tabulky takto: pokud je vzdálenost mezi bydlištěm a místem přidělení menší než 150 km, činí tento příspěvek 0 EUR.

Podle ustanovení článku 20 jsou denní příspěvek a dodatečný měsíční příspěvek striktně spojeny a závisejí na místě předpokládaného bydliště a místě vyslání. V tomto konkrétním

případě proto Komise nemůže z právního hlediska vyplácet dodatečný měsíční příspěvek.

Komise trvala na svém stanovisku, že jednala v plném souladu se zněním a *ratio legis* pravidel pro vysílání národních odborníků do Komise a zajistila jednotné provádění pro všechny dotčené vyslané odborníky. Měl proto za to, že tato pravidla byla použita správně. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem nebyla Komise schopna přijmout smírné řešení navržené veřejným ochráncem práv.

Další připomínky stěžovatelů

Připomínky stěžovatelů (5) k další odpovědi Komise lze shrnout takto:

Konstatovaly, že Komise zastává pevný postoj, který nevykazuje žádné známky otevřenosti a ducha dohodovacího řízení. Poděkovali veřejnému ochránci práv za jeho podporu. Uvedly, že jeho návrh na smírné řešení odůvodňuje jejich přístup. Byli velmi zklamáni, když zjistili, že tento návrh pravděpodobně nepřinese žádný výsledek.

Stěžovatelé trvali na tom, že rozhodnutí Komise bylo založeno na nesprávném předpokladu. Tvrdily, že místo přijetí paní P. je Paříž, a že v souladu s článkem 17 má tedy nárok na denní příspěvky v plné výši a na dodatečný měsíční příspěvek. Zmínily, že nedávno Generální ředitelství pro personál a administrativu (dále jen „GR pro správu“) souhlasilo s přezkoumáním případu nizozemského národního odborníka, jehož manžel pracoval pro nizozemské stálé zastoupení v Bruselu. Dostávala denní příspěvky v plné výši. Domnívali se, že paní P. se nachází v podobné situaci. V době podání žádosti o vyslání pracoval její manžel pro jiný členský stát nebo mezinárodní organizaci (Komise).

Domnívaly se, že délka sporu mezi nimi a Komisí, opakovaná odmítnutí Komise a dotčená částka brání Komisi v přezkumu jejího stanoviska.

Stěžovatelé uvedli, že CLENAD (6) vytvořil po diskusi s GR Admin pracovní skupinu pro páry vyslaných národních odborníků.

Zopakovaly, že zohlednění rodinného stavu PNO před přiznáním příspěvku je diskriminační. Zásada rovnosti příležitostí se navíc jeví jako obtížně slučitelná s diskriminačním chováním vůči manželům. Nábor paní P. nemá žádnou souvislost se skutečností, že byla vdaná. Přemýšleli, zda se paní P. měla rozvést nebo zůstat svobodná, aby měla stejná práva jako její manžel.

Stěžovatelé trvali na tom, že tento spor mezi nimi a GR Admin neodradil paní P. od práce v GR pro energetiku a dopravu, kde odvedla velmi zajímavou a obohacující práci.

Doufali, že veřejný ochránce práv bude i nadále usilovat o nalezení řešení.

Připomínky byly v kopii předány francouzským orgánům a Komisi.

Dopis veřejného ochránce práv komisaři Kallasovi

Dne 15. prosince 2005 veřejný ochránce práv v duchu nového interního postupu Komise pro vyřizování šetření veřejného ochránce práv, který Komise přijala v listopadu 2005 (7), písemně požádal komisaře Kallase, aby se osobně zapojil do hledání uspokojivého výsledku stížnosti.

Ve svém dopise veřejný ochránce práv nejprve poukázal na to, že nahrazením rozhodnutí K(2002)1559 Komise implicitně uznala, že došlo k nesprávnému úřednímu postupu, a přijala opatření k nápravě základního systémového problému.

Veřejný ochránce práv konstatoval, že Komise při zamítnutí jeho návrhu na smírné řešení vycházela ze svého názoru na zákonná práva stěžovatelů. V tomto ohledu veřejný ochránce práv upozornil komisaře na relevanci dvou rozsudků Soudu prvního stupně. V prvním rozsudku bylo rozhodnuto, že zjištění nesprávného úředního postupu veřejným ochráncem práv automaticky neznamená, že došlo k protiprávnímu jednání, které by mohlo být soudem sankcionováno (8). Ve druhém rozsudku bylo rozhodnuto, že rozhodnutí Rady přijmout doporučení veřejného ochránce práv je omezeno na tento konkrétní případ (9).

Veřejný ochránce práv dále vysvětlil, že podle jeho názoru mají stěžovatelé v projednávané věci důvody se domnívat, že s nimi nebylo zacházeno spravedlivě, protože s nimi bylo v podstatě zacházeno tak, jako by rozhodnutí K(2004)577 bylo k relevantnímu datu v platnosti, a nikoli vadné rozhodnutí K(2002)1559. Veřejná ochránkyně práv navrhla, že za těchto okolností by bylo vhodné, aby Komise nabídla stěžovatelům platbu ex gratia.

Nakonec veřejná ochránkyně práv vyjádřila názor, že by Komise mohla změnit svůj dosavadní postoj, aby prokázala svou ochotu spolupracovat s veřejnou ochránkyní práv.

Dne 12. ledna 2006 se veřejný ochránce práv setkal s místopředsedou Komise Siimem Kallasem, na němž komisař uvedl, že případ bude znovu projednán Komisí.

Písemná odpověď komisaře Kallase

Ve své písemné odpovědi na dopis veřejného ochránce práv ze dne 15. prosince 2005 komisař Kallas uvedl, že výklad rozhodnutí Komise o PNO v tomto konkrétním případě je zcela správný. Domnívá se, že ustanovení rozhodnutí Komise v této věci jsou jasná a že je Komise uplatňovala zákonným způsobem. Vyjádřil politování nad nešťastnou chybou ve francouzském překladu původního anglického znění rozhodnutí, které bylo mezitím opraveno. Nedomníval se však, že by chyba odůvodňovala jakoukoli finanční náhradu. Za těchto okolností vyjádřil politování nad tím, že Komise nemohla souhlasit s návrhem provést ex gratia platbu stěžovatelům.

Připomínky stěžovatelů k odpovědi komisaře Kallase

Stěžovatelé (10) byli zklamáni zjištěním, že Komise trvá na svém stanovisku. Připomněli řadu zásad, které považovali za zásadní: zásady dialogu, úcty k evropskému veřejnému ochránci práv, nediskriminace, rovného zacházení a řádné správy. Uvedly, že smlouva paní P. s Komisí skončí na konci června 2006. Požádali veřejného ochránce práv, aby v řízení pokračoval, a zopakovali, že ostatní osoby ve stejné situaci obdržely revizi původního rozhodnutí Komise.

ROZHODNUTÍ

Stěžovatelé jsou manželé francouzského občanství, kteří oba pracují v Komisi jako vyslaní národní odborníci. Jejich stížnost se týká nároku manželky na přídatky podle rozhodnutí

Komise K(2002)1559 ze dne 30. dubna 2002.

1 Údajná diskriminace

1.1 Stěžovatelé tvrdili, že rozhodnutí Komise K(2002)1559 diskriminovalo manželské páry. Na podporu svého tvrzení poukázaly na to, že čl. 20 odst. 3 písm. b) rozhodnutí, který se týká předpokládaného místa bydliště, se nevztahuje na nesezdané páry, na národní odborníky, jejichž manžel či manželka přijede do Bruselu po žádosti o přidělení, ani na národní odborníky, kteří dříve pracovali na velvyslanectvích a stálých zastoupeních v Bruselu. Kromě toho se vztahuje pouze na manžela, který byl vyslán jako poslední, a nevede k rovnému snížení pro oba manžele.

1.2 Komise se ve svém stanovisku domnívala, že příslušná pravidla nejsou diskriminační vůči manželským párům, neboť se použijí obdobně na všechna formalizovaná partnerství, která jsou jako taková uznána příslušnými vnitrostátními právními předpisy státu, k němuž národní odborník náleží. Kromě toho, pokud je manžel/manželka přijíždějící do Bruselu národním odborníkem, vztahují se ustanovení na tuto osobu. Není-li manžel/manželka přijíždějící do Bruselu národním odborníkem, nelze ustanovení použít. V neposlední řadě rozhodnutí Komise výslovně vylučuje z použití tohoto pravidla vyslané národní odborníky přijaté na velvyslanectvích nebo stálých zastoupeních v Bruselu.

1.3 Veřejný ochránce práv připomíná článek 21 Listiny základních práv, který stanoví, že: „Zakazuje se *jakákoli diskriminace založená zejména na pohlaví, rase, barvě pleti, etnickém nebo sociálním původu, genetických rysech, jazyku, náboženském vyznání nebo přesvědčení, politických názorech či jakýchkoli jiných názorech, příslušnosti k národnostní menšině, majetku, narození, zdravotním postižení, věku nebo sexuální orientaci.*“ Podle ustálené judikatury Evropského soudního dvora nesmí být se srovnatelnými situacemi zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi by nemělo být zacházeno stejně, není-li takové rozlišování objektivně odůvodněno (11).

1.4 Pokud jde o čl. 20 odst. 3 písm. b), veřejný ochránce práv bere na vědomí prohlášení Komise, že toto ustanovení uplatňuje analogicky na všechna formalizovaná partnerství, která jsou jako taková uznána příslušnými vnitrostátními právními předpisy státu, k němuž národní odborník náleží.

1.5 Pokud jde o vyslané národní odborníky přijaté na velvyslanectvích nebo stálých zastoupeních v Bruselu, veřejný ochránce práv konstatuje, že rozhodnutí Komise je vylučuje z uplatňování tohoto pravidla. Veřejná ochránkyně práv se domnívá, že je rozumné, aby se Komise domnívala, že vyslaní národní odborníci přijatí na velvyslanectví nebo stálá zastoupení v Bruselu se nacházejí v jiné situaci než stěžovatelé. Veřejný ochránce práv v této souvislosti poukazuje na to, že služební řád úředníků Evropských společenství obsahuje obdobné ustanovení v článku 4 přílohy VII, které stanoví, že: „*Příspěvek za práci v zahraničí se vyplácí (...) úředníkům (...). Pro účely tohoto ustanovení se neberou v úvahu okolnosti vyplývající z práce vykonané pro jiný stát nebo pro mezinárodní organizaci (...).*“

1.6 Pokud jde o situaci paní P. ve srovnání se situací jejího manžela, veřejný ochránce práv konstatuje, že byli přijati za podobných podmínek, s výjimkou toho, že pan D. byl přijat Komisí

měsíc před paní P. Veřejný ochránce práv rovněž konstatuje, že služební řád obsahuje zvláštní ustanovení pro ženaté úředníky. Například před 1. květnem 2004 článek 10 přílohy VII služebního řádu, který se týká denních příspěvků, stanoví, že "[p]okud *mají oba manželé, kteří jsou úředníky Evropských společenství, nárok na denní příspěvek, použijí se sazby uvedené v prvních dvou sloupcích pouze na osobu, jejíž základní plat je vyšší. Sazby uvedené v ostatních dvou sloupcích se vztahují na druhou osobu. (...) Mají-li oba manželé, kteří jsou úředníky Evropských společenství, nárok na základní příspěvek na pobyt, vztahuje se doba, za kterou je příspěvek poskytován podle písmene b), na osobu, jejíž základní plat je vyšší. Období uvedené v písmenu a) se vztahuje i na druhou osobu.*" Obdobné ustanovení je obsaženo v novém služebním řádu. Za těchto okolností se veřejný ochránce práv domnívá, že Komise byla oprávněna přijmout podobný přístup v čl. 20 odst. 3 písm. b) dotčeného rozhodnutí.

1.7 S ohledem na výše uvedené neshledává veřejný ochránce práv žádný nesprávný úřední postup, pokud jde o tento aspekt stížnosti.

2 Tvzení, že místem domnělého bydliště by měla být Paříž

2.1 Komise informovala paní P., že obdrží pouze 25 % denních příspěvků, protože jejím domnělým bydlištěm je místo jejího dočasného přidělení, tedy Brusel. Stěžovatelé tvrdili, že Komise nedodržela své rozhodnutí ze dne 30. dubna 2002, zejména jeho článek 17, a tvrdili, že vzhledem k tomu, že místem přijetí paní P. byla Paříž, měla by pobírat příspěvky na pobyt v plné výši.

2.2 Komise ve svém stanovisku zdůraznila, že paní P. byla vyslána na základě ustanovení čl. 20 odst. 3 písm. b) rozhodnutí Komise K(2002) 1559 ze dne 30. dubna 2002. Dodal, že hlavním bydlištěm jejího manžela je Brusel, a její domnělé bydliště je tedy rovněž Brusel. Místo jejího domnělého bydliště a místo jejího dočasného přidělení byly stejné, a měla tedy nárok pouze na snížené příspěvky.

2.3 Z výše uvedených důvodů předložil veřejný ochránce práv Komisi návrh smírného řešení, v němž navrhl, aby Komise zvážila vyplacení paní P. a) příspěvků na pobyt v plné výši, na které měla podle francouzského znění článku 17 podle všeho nárok, a b) dodatečného paušálního příspěvku, na který měla podle anglického i francouzského znění článku 18 podle všeho nárok. Navrhl rovněž, aby odpověď Komise na návrh zohlednila otázku dodatečného měsíčního příspěvku podle čl. 17 odst. 1.

2.4 Komise návrh veřejného ochránce práv zamítla. Měl za to, že záměrem autora rozhodnutí (který byl správně vyjádřen v anglickém a německém znění) bylo vyloučit vyplacení příspěvku s vyšší sazbou, pokud byl znalec vyslán na místo, kde byl jeho manžel již usazen. Komise připustila, že ve francouzském znění rozhodnutí, které odkazovalo na výraz „místo *náboru*“ namísto „místo *domnělého bydliště*“, došlo k chybě v překladu, ale domnívala se, že nemůže zakládat právní nárok a nepředstavuje případ nesprávného úředního postupu. Pokud jde o dodatečný měsíční příspěvek podle čl. 17 odst. 1, měla Komise s odkazem na rozhodnutí Komise K(2004) 577 ve znění rozhodnutí Komise ze dne 22. března 2005 (12) za to, že částka, která má být přiznána stěžovateli, je nulová.

2.5 V prosinci 2005 zaslal veřejný ochránce práv dopis komisaři Kallasovi s žádostí o jeho

osobní zapojení do hledání uspokojivého výsledku stížnosti. Veřejná ochránkyně práv navrhla, že by bylo vhodné, aby Komise nabídla stěžovatelům platbu ex gratia, a vyjádřila názor, že by Komise mohla změnit postoj, který do té doby zaujala, aby prokázala svou ochotu spolupracovat s veřejným ochráncem práv.

2.6 Odpověď podepsaná komisařem zastávala názor, že Komise správně vyložila platná pravidla, a zamítla návrh veřejného ochránce práv provést ex gratia platbu stěžovatelům.

2.7 Veřejný ochránce práv se domnívá, že Komise jednala nespravedlivě, když se stěžovateli v podstatě zacházela tak, jako by k příslušnému datu bylo v platnosti rozhodnutí K(2004)577, a nikoli vadné rozhodnutí K(2002)1559. Jedná se o případ nesprávného úředního postupu.

3 Závěr

3.1 Na základě šetření veřejného ochránce práv v souvislosti s touto stížností je třeba učinit následující kritickou poznámku:

Komise jednala nespravedlivě, když se stěžovateli v podstatě zacházela tak, jako by k relevantnímu datu bylo v platnosti rozhodnutí K(2004)577, a nikoli vadné rozhodnutí K(2002)1559. Jedná se o případ nesprávného úředního postupu.

3.2 Veřejný ochránce práv pečlivě zvážil další krok v tomto případě, přičemž vzal v úvahu skutečnost, že Komise vyřešila základní systémový problém nahrazením vadného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že Komise odmítla nejen návrh smírného řešení, ale také další iniciativu k vyřešení případu, která byla osobně adresována odpovědnému komisaři, zastává veřejný ochránce práv názor, že návrh doporučení by byl zbytečný. Veřejný ochránce práv se dále domnívá, že pravděpodobné důsledky nesprávného úředního postupu zjištěného v tomto případě nejsou dostatečně závažné, aby odůvodnily zvláštní zprávu Evropskému parlamentu. Veřejný ochránce práv proto zašle kopii tohoto rozhodnutí Komisi a zahrne krátké shrnutí do výroční zprávy za rok 2006, která bude předložena Evropskému parlamentu. Veřejný ochránce práv proto případ uzavírá.

3.3 Veřejný ochránce práv však lituje, že generální ředitelství Komise pro správu nevyužilo této příležitosti k tomu, aby prokázalo svou oddanost zásadám řádné správy. Veřejná ochránkyně práv má proto v úmyslu spolu s odpovědným komisařem prozkoumat, jak nejlépe podpořit kulturu služeb v dotčeném generálním ředitelství.

3.4 O tomto rozhodnutí bude rovněž informován předseda Komise.

S pozdravem,

P. Nikiforos DIAMANDOUROS (hudebník)

(1) V čl. 17 odst. 1 se ve francouzštině uvádí: „[I]’END a droit, pour la durée de son détachement, à une indemnité de séjour journalière. Si la distance entre le lieu de recrutement et

le lieu de détachement est égale ou inférieure à 150 km, l'indemnité est de 26,25 EUR. Elle est de 105 eur si cette vzdálenost est supérieure à 150 km. (...)”.

(2) Rozhodnutí Komise K(2004)577 ze dne 27. února 2004, kterým se mění rozhodnutí K(2002)1559 ze dne 30. dubna 2002 ve znění rozhodnutí K(2003)406 ze dne 31. ledna 2003 o pravidlech pro národní odborníky vyslané ke Komisi.

(3) Paní P. odpověděla na výzvu veřejného ochránce práv k předložení připomínek.

(4) Rozhodnutí Komise ze dne 22. března 2005, kterým se mění rozhodnutí Komise K(2004) 577 ze dne 27. února 2004, kterým se stanoví pravidla pro vysílání národních odborníků do Komise.

(5) Paní P. odpověděla na výzvu veřejného ochránce práv k předložení připomínek.

(6) CLENAD je styčný výbor národních odborníků, který je sdružením národních odborníků.

(7) Sdělení předsedy po dohodě s místopředsedkyní paní Wallströmovou: Zmocnění přijímat a předávat sdělení evropskému veřejnému ochránci práv a zmocňovat úředníky, aby se dostavili k evropskému veřejnému ochránci práv (SEK(2005)1227/4), 4. října 2005).

(8) Věci T-219/02 a T-337/02, *Lutz Herrera v. Komise*, Sb. VS s. IA-319 a II-1407, bod 101.

(9) Věc T-371/03 *Vincenzo Le Voci v. Rada*, rozsudek ze dne 14. července 2005, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 126.

(10) Paní P. odpověděla na výzvu veřejného ochránce práv k předložení připomínek.

(11) Rozsudek Soudního dvora ve věci *Hoche GmbH v. Bundesanstalt für Landwirtschaftliche Marktordnung*, C-174/89, Recueil 1990, s. I-02681.

(12) Rozhodnutí Komise ze dne 22. března 2005, kterým se mění rozhodnutí Komise K(2004) 577 ze dne 27. února 2004, kterým se stanoví pravidla pro vysílání národních odborníků do Komise.